

BASÍLICA
•
SANTA
MARIA
DEL PI

**AHIR,
AVUI,
DEMÀ**

Núm.

780

15
setembre
2019

Un adéu?

Em demanen que escrigui un adéu...

El Cardenal Carles em va demanar l'any 2003 d'anar al Pi, sobretot per acompanyar a uns capellans ja grans que vivien a la rectoria, Mn. Batlles i Mn. Totosaus i Mn. Vergés. Molts encara els recordareu.

Em va ser difícil perquè treballava amb joves a prop dels pobles i també a Granollers. Jo estava a Santa Eulàlia de Ronçana fent un procés per uns joves que no coneixien a Jesús.

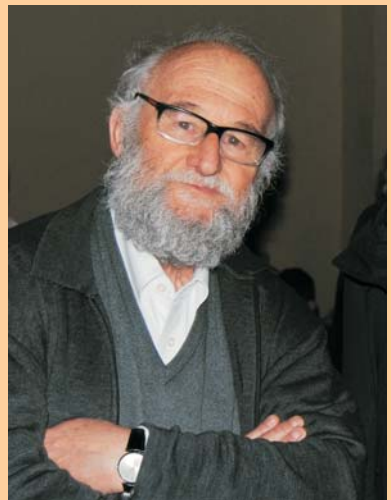
Vaig arribar al Pi i ja són 16 anys els que he estat aquí. Vaig fer la primera Eucaristia el dia 4 d'octubre, el dia de Sant Francesc. Vaig veure ràpidament que calia tenir les portes ben obertes per arribar a tothom. El que Déu em demanava era fer conèixer encara millor a Jesucrist, per seguir-lo, estimar-lo, donar-lo... Ho he procurat fer en les misses i en els nou grups per conèixer millor l'Evangeli que ens hem anat trobant durant tots aquests anys. He intentat ser amic de tots, encara que alguna vegada parlo fort, i per això us demano el perdó. He sigut molt estimat i amb tota la gent que està al servei de la basílica hem treballat com a germans.

Ara estic molt content que el Cardenal m'hagi demanat que em quedi al Pi per fer suport al nou rector, Mn. Lluís, per estar junts en la pregària, en el menjar i en la convivència quotidiana a la rectoria i la parròquia. Tothom que m'ha parlat d'ell només en diu bones paraules, i aquí ja l'hem tastat una mica.

De fet, l'adéu no ho és perquè em quedo aquí per fer el que Mn. Lluís em demani. Mentre pugui faré el que calgui. Espero que l'estimeu com ho heu fet amb mi.

N'estic segur que serà així.

Gaietà de Casacuberta

Bombes, plata, campanes...

Darrerament, en una notícia publicada en premsa de la que se'n van fer ressò diversos mitjans escrits i audiovisuals, es donava a conèixer una documentació que explicava com l'any 1714, amb posterioritat al setge que havia patit la ciutat de Barcelona sotmesa a les armes del rei Felip V, la parròquia de Santa Maria del Mar havia de desprendre's de part del seu patrimoni per fer front a la despesa que suposava la reparació dels desperfectes ocasionats pel bombardeig i per poder rescatar les seves campanes.

ara.cat
cultura
Cartellera Llegim Play

Descobreixen que Santa Maria del Mar es va vendre objectes de culte per fer front als danys del 1714

L'Arxiu Diocesà ha localitzat diversos documents on es relaciona tot el que es va haver de posar en venda

2 min. BARCELONA | 10/05/2018 | 18:05

ARA 5 [Comparteix](#) [Guarda](#)

El comunicat podria fer pensar que Santa Maria del Mar havia estat protagonista única d'aquests fets. La veritat és que la gran majoria d'esglésies de Barcelona es van veure afectades en una o altra mesura pels estralls del bombardeig i que totes, parròquies i esglésies conventuals, van haver de resoldre el problema de la manera que van poder.

Santa Maria del Pi, sobretot de resultes del terrible bombardeig del dia 9 de juny de 1714, va ser una de les més afectades rebent nombrosos impactes d'artilleria fins al punt d'ensorrar part de les voltes del presbiteri i destruint, d'aquesta manera, el magnífic retaule renaixentista obra de Joan de Borgonya i Pere Nunyes (1508-1525) que va quedar "en peces menudes" tal com informa el Dr. Joan Tolleuda, rector aleshores del Pi, en la seva crònica conservada a l'Arxiu Parroquial del Pi.

Les reparacions dels estralls van ser molt costoses i no es van poder sufragar, malgrat les vendes de patrimoni, fins ben bé l'any 1730. L'arxiu de Santa Maria del Pi conserva un gran fons documental sobre aquest assumpte que encara avui resta en gran part inèdit. Cal dir que les úniques institucions del bàndol vençut que van continuar generant documentació foren les esglésies i el notariat, ja que el Consell de Cent i la Diputació del General havien estat suprimides i l'administració restava controlada exclusivament per l'exèrcit borbònic.

Pel que fa a les campanes, tema també tractat en la notícia publicada, val a dir que totes les esglésies de Barcelona van haver de participar en el rescat de les campanes, cadascuna d'elles segons un barem calculat a partir del pes dels seus bronzes i metalls preciosos. Aquest import pagat per rescatar les campanes i la plata litúrgica de les esglésies, era una pràctica antiga comú a Espanya i executada en tots els setges, la qual donava als comandaments de l'artilleria de l'exèrcit vencedor la potestat de confiscar les campanes i els metalls preciosos imposant-ne un rescat, el qual era pagat habitualment pels feligresos de cada parròquia, ja que les campanes constituïen un element essencial en la vida i el dia a dia de cada comunitat: la veu del poble que puja a Déu, la veu de Déu que crida al poble.

En el cas del setge de 1714, la repressió efectuada aprofitant aquesta tradició del "Dret de campana i metalls" com s'anomenava el segrest, va ser especialment cruenta ja que amb diferència havia superat el que es demanà pel setge de 1697

i el del 1705, en el que l'Arxiduc Carles l'havia totalment estalviat a la població.

Al nostre arxiu es conserven les actes de l'assemblea dels feligresos corresponent al dia 23 d'octubre de 1714 en la que, amb l'assistència del representant que el rei Felip V havia imposat a les reunions per tal de vigilar-les, es tractà el tema del Dret de Campana per tota la ciutat. Felip de Quintana i Fàbregas, ciutadà honrat de Barcelona qui presidia l'assemblea va dir que per ordre de l'Il·lustríssim Senyor Duc de Berwick, capità general de l'Exèrcit de les "Dues Corones" i vencedor del setge, s'havia reunit a tot el clergat barceloní, rectors i superiors de monestirs, als claudres de la Seu per informar-los de l'import al que

James Fitz-James Stuart, Duc de Berwick (1670-1734)

ascendia el rescat de les campanes de la ciutat. Demanaven 60.000 francs els quals havien de ser satisfets sense cap tipus de dilació. Val a dir que la ciutat havia quedat en gran part enrunada i que aquesta quantiosa suma no havia de ser fàcil d'aconseguir. Els representants de les esglésies reunits al claustre deliberaren si es podia fer una rebaixa, donada la situació de la ciutat, però l'exèrcit borbònic no hi va accedir. Finalment, per anar més de pressa, es va fer el repartiment seguint el barem utilitzat en el setge de 1697 pel qual cada església havia de pagar segons la importància, qualitat i nombre dels seus bronzes. Es va acordar que les esglésies pagarien la meitat del demanat per l'exercit, uns 30.000 francs, és a dir 15.000 lliures, i la resta seria pagat per l'administració de la ciutat, nobles i cavallers.

Finalment la parròquia de Santa Maria del Pi va pagar "trinco, trinco" 3.038 lliures barcelonines i 15 sous, i per poder-les reunir va haver de vendre, entre altres béns, tota la plata que s'havia esclafat durant el bombardeig del 9 de juny.

La Josepa i la Vicenta del Pi tocant a sometent en la darrera Diada

El rescat de les nostres campanes va costar al canvi actual uns tres milions d'euros.

Gràcies a l'esforç de la feligresia del Pi l'any 1714, encara avui sonen d'alt del nostre campanar la Josepa i la Vicenta.

El que ens diuen els diaris i la televisió.

La vigília de la Diada, el president Roger Torrent i en Pep Guardiola van lliurar la Medalla d'Honor del Parlament als activistes Carlota Rackete, capitana del vaixell *Sea Watch*, i a Oscar Camps, fundador i director de l'ONG **Proactiva Open Arms**.

Aquestes i altres organitzacions, des de 2014 han salvat 60.000 persones al mar. Altres 14.000 no van poder ser rescatades. Els que arriben a terra van a parar a camps de refugiats on s'hi queden anys esperant a poder-ne sortir.

Potser hi ha molta gent que no llegeix aquestes notícies, però vull parlar del silenci i del nostre rentar-nos les mans davant el que està fent la justícia dels països europeus quan vol multar i castigar les tripulacions d'uns vaixells que ens estan donant una gran lliçó. S'està vulnerant el dret marítim quan es deneguen ports segurs. És constant en la història donar refugi i és una obligació ètica i moral.

Què fan els polítics dels nostres països de les ribes mediterrànies? Possiblement no saben el que fer amb tanta gent que arriba a casa nostra.

Perquè venen de tant lluny? Per menjar, per viure dignament, per fugir de guerres i persecucions... Què fariem nosaltres si visquéssim en aquestes situacions?

Els països rics no fan res ajudar als països pobres a prosperar prou perquè ja no fos necessari haver d'emigrar, però encara avui i durant segles els hem tret les seves riqueses.

El Sant Pare ha estat a Moçambic, Madagascar i Maurici, i ha parlat de la pobresa i de la vida dels treballadors que no poden donar als seus fills el que necessiten. La premsa no n'ha dit res perquè no és prou important el que passa a l'Àfrica. Les paraules de Francesc van caure en el silenci.

Els creients veiem a l'església també amb massa silenci davant de tantes injustícies.

Què podem fer-hi com a seguidors de Jesús?

Gaietà de Casacuberta

Si voleu estar informats de totes les activitats que es fan a Santa Maria del Pi, subscriuiu-vos al nostre butlletí electrònic a www.basilicadelpi.cat

Horari de misses

DIES FEINERS

19:00 a la Capella de la Sang

DISSABTES

18:30 a la Capella de la Sang
20:00 a la Capella de la Sang

DIUMENGES

12:00 a la Capella de la Sang
13:00 (en castellà) a la Capella de la Sang

On som?

BASÍLICA
Plaça del Pi, 7

SAGRISTIA I DESPATX
Plaça del Pi, 7

LOCALS PARROQUIALS
Cardenal Casañas, 16

08002, Barcelona
Tel. 93 318 47 43
info@basilicadelpi.cat
www.basilicadelpi.cat

Despatx parroquial

El despatx parroquial és l'indret d'acollida de la parròquia on us atendrem a qualsevol hora.

Per les gestions administratives relacionades amb els sagraments, l'horari establert és el següent:

dimarts de 10:00 a 11:00 (atenció telefònica) i dijous de 18:00 a 20:00.

despatx.santamariadelpi@gmail.com